

Overdrivelses og Urimeligheder, der ikke i fjerneste Maade passer paa det, som jeg har sagt. Der var enkelte Ting deri, der vare rigtige; men naar han kommer med disse enkelte Ting, saa kommer han ogsaa her med dem paa en saadan Maade, at de Ord, han vil angribe, ikke passe til den Skilbring, han giver. Men, som sagt, jeg har fra første Begyndelse stillet mig saaledes til denne Sag, at jeg rolig vilde høre til og glæde mig over, at jeg blev behandlet paa den Maade, hvorpaa de Herrer ved Vinduene pleie at behandle mig; det er jo ikke noget Nyt, at jeg er underkastet de Herrer's Behandling, og jeg tager mig det med fuldstændig Rolighed. — Der var et Par Punkter i det ærede Medlems Foredrag, som jeg dog kunde have Lyst til at gjøre nogle Bemærkninger ved; det er med Hensyn til hvad der ligesom er grundet paa Virkeligheden. Det ærede Medlem kom til at omtale, at min Stilling overfor Kontorholdslovene skulde bevise, at det, der her er udtalt med Hensyn til Bestillingsmændenes Stilling, ikke var rigtigt; men nu har det ærede Medlem her ikke lagt Mærke til, at de Kontorholdsgodtgjørelser, som vi her vedtage for de juridiske Embedsmænd, for Lovvæsenet og for Postvæsenet, ikke ere Lønninger til Saadanne, som vi ellers her kalde Bestillingsmænd, idet de, som vi ellers kalde Bestillingsmænd, ere Mænd, der ere ansatte af de offentlige Myndigheder. I Ministerierne have vi virkelige Bestillingsmænd; men i den Forstand er det ikke Bestillingsmænd, naar vedkommende Embedsmænd privat antage Folk, privat lønne dem og privat afstedige dem, og naar Administrationen ikke blander sig i, hvem eller hvormange deres Embedsmænd betjene sig af. Disse Personer kunne ganske vist kaldes Bestillingsmænd; men det er ikke dem, vi i parlamentarisk Forstand eller ved Lønningspørgsmaals Behandling her forstaa ved Bestillingsmænd. Det er jo ogsaa klart, at vedkommende Embedsmænd, der faar en Sum til Kontorhold, slet ikke er forpligtede til at bruge den paa den Maade, som man her gaar ud fra, at den kan bruges. I den Sag, som igaar var for, om Postvæsenets Lønninger, have vi efter de saa Dplysninger, der ligge for, flere Exempler paa, at en Embedsmænd kan have som Overstud for sin egen Lønne Halvdelen af den Kontorholdsgodtgjørelse, der tilstaaes ham. Disse Exempler vise aldeles bestemt, at der her slet ikke er det Forhold tilstede, som vi ellers tale om, naar det dreier sig om egentlige Bestillingsmænd. Naar Embedsmænd af den Slags udføre de Forretninger, der paaligge dem, tilbørlig, er der Ingen, der spørger, om de bruge deres Kontorholdsgodtgjørelse helt eller halvt, og flere af dem bruge ikke det Hele. Derimod er det klart, hvad jeg tillige skal sige ved denne Leilighed og ogsaa i Udvalget har gjort vedkommende Minister opmærksom paa, at det med Hensyn til flere af de mere betydende blandt disse Stillinger, navnlig

f. Ex. de mere betydende Fuldmægtigstillinger under Lovvæsenet, vilde være at foretrække, at de Mænd, der beklæde disse Stillinger, blive stillede som de Bestillingsmænd, der blive udnævnte af Administrationen, thi saa vare vi, som skulle forhandle og gjøre Forslag om Kontorholdsgodtgjørelser, visse paa, at de Vedkommende fik den Kontorholdsgodtgjørelse, som blev vedtagen. Saalænge det imidlertid ikke beror paa Administrationen, men paa den enkelte Embedsmænd, som faar denne Godtgjørelse, hvormeget han deraf mener at være nødt til at give for at faae Forretningerne udførte, er man ikke vis paa, at de paagældende Personer faae det, som man er gaaet ud fra, at de burde have. Jeg har set anført, at der er nogle, der gaa for 100 Rd. eller 200 Rd. eller noget Lignende; men vi ere ikke gaaede ud fra, at Nogen af disse Mænd skulde nøies med saadanne Lønninger. Altsaa, mine Herrer, det Bevis, som den ærede Taler har villet føre mod mig med Hensyn til min Stilling til Kontorholdsgodtgjørelser, passer aldeles ikke. — Den ærede Taler talte meget varmt for Embedsmændenes Uafhængighed. Ja, dette er jo Noget, hvorom vi for ganske nylig havde en særlig Forhandling her i Thinget, men den Gang paastode jo de Herrer ved Vinduene, at en saadan Uafhængighed vare Embedsmændene i, og det var rigtigt, at de vare det. Vi erindre jo, hvorledes en Embedsmænd, en Skolelærer, uden at blive forhørt, fik meddelt en for ham alvorlig Tilrettevisning, altsaa Straf, og da vi mente, at dette ikke var rigtigt, saa sagde de Herrer ved Vinduene, at det var aldeles rigtigt; det var Administrationens fulde Ret, og Ingen kunde beklage sig over, at det var slet. (Vilje: Det var der Ingen, der sagde, ikke En, og allermindst jeg). Jeg beider det ærede Medlem tillade mig at fortsætte, ellers vil jeg tie; tillader det ærede Medlem, at jeg taler. (Vilje: Vær saa god). Da hed det bestandig, at det var rigtigt, forsvaret, at Administrationen var i sin gode Ret, naar den gik frem paa denne Maade; der ser man altsaa, at man ikke altid finder, at Embedsmændene skulle have en saadan Selvstændighed overfor deres Foresatte. Det har jo ogsaa været ganske interessant at høre den ærede Taler fremsætte den Mening, at vi mangle Censur her i Rigsdagen med Hensyn til vore Betænkninger. Han mener, at vore Betænkninger skulde underkastes Censur, for at det Utilløbige deri kunde blive strøget, jeg er vis paa, at havde der været Censur ved denne Leilighed, saa vilde dette ikke være kommet frem; thi saa vilde Anledningen til, at denne Erklæring kom frem, slet ikke have været. Havde der været Censur, saa vilde den Del af Landsthingets Betænkning, som jeg her taler om, ikke have kunnet komme frem, og saa vilde der heller slet ingen Anledning have været til, at dette kom frem. Men det One er en Følge af det Andet, og det ærede Medlem maa